

MARGARETA ACHIȚEI

ÎNTOARCE-TE LA COPILUL DIN TINE

Un joc al vindecării

Dezvoltare personală

WWW.CORESI.NET

Ediția Coresi SRL

CUPRINS

5	CUVÂNT ÎNAINTE
7	INTRODUCERE
9	DRUMETIA
58	JOCUL
63	DACĂ EU POT, POȚI ȘI TU
79	JOCUL – REGĂSIREA COPILULUI INTERIOR <i>Metoda fotografiei-copil</i>
102	S.O.S. MAME
109	REGĂSIREA
122	VACANȚA O SEARĂ ÎN FAMILIE <i>(Vindecarea copilului interior)</i>
128	SEARA CU OASPEȚI <i>Vindecarea relațiilor emoționale</i>
134	SEARA MAGICĂ (ELIBERAREA DE VINĂ)
138	EXCURSIE ÎN PEŞTERA MAGICĂ (REMEDIEREA CONSECINȚELOR)

Respect pentru oameni și cărti

141 INTEGRAREA ÎN IUBIRE

Întoarcerea acasă

144 PARTENERIATUL

Proiecții spre viitor

148 LA O PRĂJITURĂ... PENTRU CĂ MERITĂM!

152 ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI

158 ÎNDRUMĂTOR PENTRU NOI TOȚI

*HAIDEȚI SĂ FIM DIN NOU COPII!*174 MESAJ CĂTRE TINE SAU, DACĂ VREI, CUVÂNT DE
ÎNCHEIERE

Manifestă-te așa cum simți și așa cum ești.

Fii tu însuți, fără să te străduiești a fi perfect.

Simte-te liber, renunță la clișee.

Sufletul tău este frumos, iubește-l!

Ești unic, deci ai încredere în tine!

„Tu ești singura persoană cu care vei trăi pentru totdeauna!”¹

Ei, ce crezi, ești curios? Am reușit cât de cât să te conving? Atunci, hai să ne pregătim de drum! Încet-încet, vom umple rucsacul. Cu ce? Vei vedea pe parcursul călătoriei. Deocamdată, cu permisiunea ta, în acest minunat joc, îmi voi lua rolul de ghid. Așadar, să ne urăm „drum bun!”

ÎNTOARCE-TE LA COPILUL DIN TINE

DRUMETIA

Ei, acum, odată porniți în această interesantă aventură, întrebarea ta este pe deplin justificată. Cine sunt eu? Dacă ai avut generozitatea să-mi oferi încrederea ta și nobilul titlu de prieten, sigur că ești pe deplin îndreptățit să vrei să mă și cunoști. La urma urmei, așa am fost învățați când eram mici – să nu plecăm la drum cu persoane necunoscute.

Ai dreptate! De aceea, voi încerca să nu te dezamăgesc și să fiu la fel de sinceră și de deschisă așa cum te-am rugat să fii și TU cu TINE. Sunt un om ca tine și ca toți ceilalți. Cu vise, speranțe, dezamăgiri și realizări. M-am născut într-o mică localitate rurală, în mijlocul unei familii modeste. Eram mezina familiei. Mai aveam un frate și o soră. Pentru că mama (care era o femeie extrem de frumoasă) pierduse o fetiță, și-a dorit foarte mult ca pruncul pe care urma să-l nască (adică eu) să fie tot o fetiță. Si așa a fost. Numai că aceasta era cu totul diferită de ceea ce sperase mama. Cea care plecase era blondă, cărlionțată, cu ochi albaștri și obrajii bucați. Într-un cuvânt, copia ei fidelă. Cea care venise era slabuță, brunetă și bolnavicioasă. Chiar dacă nu mi-a spus-o niciodată, bănuiesc că dezamăgirea ei a fost mare. A încercat să-mi pună numele fetiței pierdute, dar a fost oprită de bunica mea. Într-un final, s-a ajuns la un compromis și am primit unul asemănător.

Primii ani ai copilariei mi-au fost marcați de lipsuri și multe boli. M-am născut în anul 1961, anul marii colectivizări. Părinților mei li se confiscase totul (pământurile, animalele). Erau nevoiți să o ia de la zero. Mama, care mă purta în pântece în acea perioadă dificilă pentru ea, s-a

¹ Citat din Louise Hay.

îmbolnăvit de supărare și a zăcut șase luni, hrănindu-se numai miere de albine și lapte. Cu toate acestea, a ignorat sfatul medicilor. Nu a vrut să renunțe la sarcină. Dorea cu disperare un încocitor pentru fetiță mult iubită pe care o pierduse. Așa că nu pot să spun că au fost niște ani ușori nici pentru ea, dar nici pentru mine. Eram fragilă, mă îmbolnăveam des, iar mama stătea mai mult prin spitale. Bunica mă îngrijea așa cum putea. De multe ori, în loc de săn și binecuvântatul lapte matern, primeam o „țoască” tocmai ca să nu mai plâng.

Ce este aceea? O, dragul meu prieten, acesta este un termen regional pentru un fel de tetină improvizată. Adică o bucătă de pânză, legată ghemotoc și înmuiată în apă cu zahăr. Lapte nu mai avea mama, biata de ea. Animalele fuseseră confiscate, iar cu banii părinții mei se descurcau foarte greu. Tata plecase la oraș să-și caute de lucru. Așa că bunica încerca să mă ajute cum putea. Îi era greu, căci era în vîrstă, nu avea prea mult ajutor și nici alte posibilități. Eu aveam câteva luni și o constituție fragilă. De multe ori, din cauza febrei, mă înfășura în scutice umede. Noaptea, ținea palmele pe pereții reci ai casei și apoi mi le punea pe frunte pentru a mă răcori. Încet, încet, a reușit.

Chiar și în astfel de condiții vitrege, spiritul meu a hotărât că dorește să parcurgă această minunată călătorie a vieții. Când aveam doar doi anișori, bunica mea s-a stins. Ultimele cuvinte pe care i le-a spus mamei au fost:

– Nu-mi pare rău că mor, ci că rămâne fetiță mică! Nu am apucat să o cresc și pe ea! Tu ai s-o bați!

De ce-a spus oare asta?

Nu știu, dragul meu prieten, din păcate, aici nu am un răspuns. Poate, cu înțelepciunea caracteristică bătrânilor, intuise dezamăgirea mamei. Aceea că nu sunt aidoma Marianei, fetiță ei preferată pe care o pierduse și pe care eu, culmea, nici măcar sub aspect fizic nu o puteam înlocui. Probabil eram percepță a fi o copie nereușită... Un surogat... Frica bunicii nu s-a adeverit

însă, iar mama nu m-a bătut cât am fost mică. A fost însă mereu o fire rece, distanță. Îmi amintesc că la începutul clasei întâi, scriam urât. Atunci mi-a dat cu caietul peste cap și mi-a spus:

– Tu vei fi proasta de la urmă!

Mă întrebă dacă m-a durut ce mi-a spus? Cred că da, din moment ce, până și acum, când scriu, îmi transpiră palmele. Probabil că acele cuvinte usturătoare m-au îndărjit și m-au făcut să mă angrenez într-o luptă cu mine însămi și cu viața.

Fratele meu, fiind primul născut, era preferatul familiei și, mai ales, al tatălui. Normal. Urma să-i ducă numele mai departe. Sora mea, fiind blondă și cu ochi albaștri (la fel ca toată familia mamei), era, din start, avantajată. Și atunci, la ce m-am gândit eu, cu mintea mea de copil?

Trebuie să demonstrez că merit și eu să fiu iubită!

Da, acum știu cât greșeam gândind așa, dar cine să-mi spună acest lucru la vîrstă aceea? Eram o fetiță negricioasă, slăbușă, cu niște cozi bogate, castanii și ochi speriați, care își dorea afecțiune. Cu această înfațășare, mai în glumă, mai în serios, m-am trezit că mi se spune „Țiganul”.

Din cauza lipsurilor financiare, eram nevoită să îmbrac hainele care îi rămâneau mici surorii mele. Tot timpul îmi erau scurte la mâncă! La școală, ghinion. Am nimerit în clasă tocmai cu nepoata învățătoarei mele. Și, ca să fie ironia și mai mare, ea era blondă, elegantă și cu ochi albaștri! Ce mai, preferata profesorilor! Cam grea misiune pentru cei șapte anișori ai mei, nu crezi? Mă întrebă dacă toate aceste lucruri m-au dezarmat? Niciodată! Numai că m-au făcut să văd această frumoasă călătorie care este VIAȚĂ ca pe o luptă continuă. O amprentă asupra gândirii mele care avea să mă coste însă destul de scump mai târziu.

Fiind o fire sensibilă și bolnăvicioasă nu puteam să mă bucur de privilegiile copilăriei, să particip, de exemplu, la jocurile specifice: săniuș, alergări etc. Așa că mi-am găsit refugiu în cărți. Citeam și studiam mai tot

împul. Performanțele nu au întârziat să apară. Luam mereu locul I la clasă, la concursuri școlare sau olimpiade. Deși nu îmi propuneam acest lucru (cel puțin nu în mod conștient), eram mereu un lider. Odată mi s-a întâmplat chiar un lucru hazard: bibliotecara comunei m-a rugat să nu mai particip la concursurile de literatură organizate de ei. Bineînțeles că am întrebat, panicată, cu ce am greșit. De ce s-a supărat pe mine? Mi-a răspuns:

– Nu sunt supărată, dar ai câștigat tot ce se putea câștiga la concursurile anterioare! Când aud că vîi tu, copiii nu se mai înscriu și nu mai ai cine concura!

Ce zici de asta? Probabil te aștepți să-ți spun că orgoliul meu era satisfăcut? În niciun caz! Eu nu eram într-o competiție cu ceilalți, ci doar cu mine însămi! Mă simțeam aceeași fetiță ștearsă care nu merită să fie remarcată. Știam pe de rost toate poeziiile marilor scriitori ai vremii, toate cântecele auzite la radio. În serile de sărbătoare, când aveam musafiri, susțineam adevărate spectacole. Cântam și recitam. Primeam câte un bănuț cu care îmi cumpăram a doua zi opt biscuiți simpli. Ce mândră eram!

Pentru că nu aveam curent electric, citeam noaptea la o lampă cu gaz. De multe ori, eram certă de mama din această cauză. Nu știu cine (cred că un profesor) mi-a făcut cadou odată o lanternă cu baterii. Ooo!!! Ce bucurie! Venise soluția salvatoare. După ce adormeau toți, mă ascundeam sub pătură și, cu ajutorul prețiosului dar, evadam în universul meu. Frații mei cei mari erau plecați la oraș ca să-și continue studiile. Niciunul dintre ei nu a reușit să-i împlinească însă mamei mărele vis. Acela ca unul dintre copii să devină învățător. Nici nu știu dacă și-a propus vreunul dintre ei vreodată acest lucru. Habar nu am! Dar ghici ce: eu m-am gândit să î-l împlinesc. Mă întrebă dacă eu îmi doream cu adevărat să fiu învățătoare? Dar cine să se gândească la asta? Era suficient că își dorea mama, iar eu voiam să o fac fericită. Zici că îi cerșeam aprecierea? Posibil. În subconștientul meu, gândeam, probabil, că, în felul acesta, o să-i câștig afecțiunea.

Însă nu-mi alesesem o misiune prea ușoară. Era un liceu de elită, unde urma să mă confrunt cu cei mai buni elevi veniți din toată regiunea Moldovei. Eu veneam dintr-un mic sătuc dintr-un colț de țară, de la o școală generală, fără meditatori, fără susținere. Numai cu forțele proprii. Și atunci am decis că trebuie să-mi triplez eforturile. Învățam non-stop, mâncând și dormind foarte puțin.

În acea perioadă familia mea era ocupată, întrucât fratele meu se căsătorea. Nunta urma să aibă loc cu câteva zile înainte de examenul meu. În acele vremuri, nunțile la țară se făceau în casa mirelui, în corturi, cu bucate pregătite acasă. Așa că îți închipui, dragă prietene, ce agitație. De aceea, m-am gândit că este cazul să dau și eu o mână de ajutor, ca totul să iasă perfect. Am muncit din nou cu toată dăruirea. Mă întrebă dacă mai puteam? Păi... de unde să știu? Nu-mi puneam niciodată întrebarea asta, deoarece EU nu contam în fața MEA. A venit și ziua mult așteptată, cea a nunții, când toată lumea era fericită. Mă învârteam ca un spiriduș cărând farfurii, alergând de colo-colo, cu tot felul de sarcini, încercând să ajut cât mai mult.

Dar sufletul meu nu se putea bucura. Era chinuit de frica eșecului. Ce-o să fac dacă nu iau examenul? Dacă îi dezamăgesc? Mă ascundeam în casă și plângeam pe ascuns. Așa că, în momentul cel mai important al evenimentului, am clacat. Părinții mei îi felicitau pe miri, după datină, lumea aplauda, iar eu leșinam în casă. Nu înțelegea mama de ce unele femei care aduceau prăjiturile la mese plângneau. Se gândeau că e de vină emoția momentului. Sigur că nimeni nu le-a spus nimic, am fost scoasă pe o ușă laterală și dusă la punctul sanitar. După ce am primit îngrijiri, am revenit fără ca nimeni să bănuiască ceva.

Crezi, prietene, că m-am învățat minte? Nu. Tot eu mă certam: „Cum am putut să fac aşa ceva? Dacă le stricam cheful?”

Vezi căți de „DACĂ” și de „TREBUIE” erau în viața mea? Prea mulți pentru o fetiță fragilă de paisprezece ani. Vrei să știi de ce îmi făceam asta? Răspunsul aveam să-l aflu însă mult mai târziu...

Dar iată că a venit și ziua mult așteptată, cea a afișării rezultatelor. Împreună cu fratele meu, Vali, am mers la liceu. Emoții mari, mulți copii, mulți părinți. Eram 1250 de candidați care concuram pe 210 locuri. Nu are rost să-ți mai spun ce simțeam. Când au venit rezultatele, toată lumea s-a bulucit. Eu, cu genunchii tremurând, am început să citeșc de la sfârșitul listei în sus. Nu mă găseam și am început să plâng cu disperare:

– Nu am reușit!!! Știam eu că nu sunt în stare!

Fratele meu, care era mai în față, îmi strigă:

– Uită-te, deșteapo, sus, pe prima pagină, ești a 29-a!

Fericirea mea era nemărginită! Aaa... nu-mi trecea prin cap să fiu mândră de mine, nu... Mă gândeam într-o altă direcție: „Ce fericită va fi mama. În sfârșit va avea o fată învățătoare! În sfârșit îi voi împlini visul!” Abia așteptam să-i dau vestea cea mare și să-mi încep viața de liceană!

Primii doi ani i-am petrecut stând în chirie la o bătrână, împreună cu sora mea. Din puținii bani pe care îi primeam, eram nevoie să ne asigurăm rechizitele, transportul și mâncarea. Era greu, dar nu mă plângeam. Din când în când, mai mergeam la tatăl meu la serviciu. Ne aducea câteva borcănele cu mâncare trimise de mama, cu ce avea și ea prin bucătărie.

Învățam pe rupte. Materiile erau multe și grele, iar profesorii, deosebit de exigenți. Pedagogie, psihologie, metodică, dicție, vioară etc. Cerințele erau destul de mari și, de bună seamă, îndreptățite. Urma să devenim dascăli, modelatori de caractere, nu puteau să-și permită să facă rabat. Îmi amintesc prima oră de vioară. Eram singura din clasă care nu avea instrument din lipsa banilor. Profesorul m-a dat afară și mi-a spus:

– Să nu mai vii niciodată la război fără pușcă!

Toți colegii au râs, dar mie îmi venea să intru în pământ de rușine! Văzând asta, mama a vândut ceva de prin casă și mi-a cumpărat o vioară la mână a doua. Eram atât de mândră! Îmi doream să ajung să cânt „Balada” de Ciprian Porumbescu.

Când totul părea că intră pe un făgaș normal, visul meu a început să se clăine din nou. Într-o seară umedă și rece de martie, stând la televizor,

am început să simt furnicături puternice în zona gâtului. M-am ridicat repede și am mers la oglindă. Am constatat cu stupeare că aveam acolo o umflătură de mărimea unui măr. A doua zi, la medic, diagnosticul a fost necruțător: „chist tiroidian – suspect cancer”. M-au internat de urgență și au demarat investigațiile. Aveam șaptesprezece ani și nu înțelegeam de ce trebuie să stau în spital când pe mine nu mă dorea nimic? Ce era toată agitația aceea din jurul meu? Eu vreau acasă, la vară am de susținut examenul de treaptă și e greu, suntem șapte clase, din care numai două vor intra la învățători. Cei cu mediile cele mai mari! Ori eu îmi doream neapărat acest lucru. Trebuia să câștig această bătălie! Dar cum să o câștig dacă pierdeam din materia predată? Ce oameni neînțelegători și doctorii ăștia... Mă țineau acolo închisă! Dacă pierdeam lupta? Ceea ce nu înțelegeam eu însă atunci – și nimeni nu-mi spunea – era că, de fapt, chiar în acele momente, împreună cu ei, dădeam cea mai importantă luptă – cea cu viață.

Am stat în spital trei luni. Abia mai târziu, am realizat gravitatea situației, în momentul în care mi-au spus că au renunțat să mă opereze. Motivul l-am aflat de la o colegă de salon. Pacienta care fusese operată înaintea mea cu un diagnostic asemănător murise după o lună. Avea 27 de ani. Ooo...!

Nu fi trist, dragă prietene, că nu m-am speriat (poate asta a fost și sansa mea). Oscilam între două sentimente contradictorii: primul, regretul că nu o să ajung să-i împlinesc mamei visul de a avea o fată învățătoare, iar al doilea era de mândrie... Da, nu râde, aşa era! Eram bucurioasă la gândul că, dacă va fi să plec în lumea îngerilor, mama va plângă în sfârșit după mine. Iată că acum devenisem și eu personajul principal al familiei. Asta și-o spun ca să înțelegi cât de disperată poate fi uneori nevoia unui copil după iubirea maternă. Desigur că această naivitate copilărească m-a ajutat în evoluția bolii mele. Nu am luat-o în tragic, ceea ce a fost un avantaj. De multe ori, frica ne poate fi un mare dușman. Acest joc „de-a eroina” m-a făcut să trec ușor peste acele momente.

După trei luni, doctorii m-au externat sub supraveghere, cu tratament și recomandările necesare în asemenea cazuri. Mi-au subliniat foarte serioși că am șansa să trăiesc chiar și până la vârstă de douăzeci și cinci de ani, dacă voi respecta toate indicațiile primite. Însă gândurile mele erau în altă parte – să-mi urmez calea și să devin învățătoare. Așa că mi-am dublat din nou eforturile pentru a putea recupera materia pierdută.

Am luat examenul de treaptă cu brio, iar în vacanța de vară a ultimului an de liceu, mă pregăteam să plec pe litoral cu prietena mea, Teodora, colegă mea de bancă din școala generală, o fetiță bonoacă, pistriuată și foarte veselă. Abia așteptam să depănam amintiri. Așa că am ales să ignor toate restricțiile medicilor și să mă bucur de viață, alături de ea. Acolo am fost doar noi două, marea și soarele. Lumea întreagă era a noastră! Am uitat de toate grijile, am râs, am glumit, am retrăit momentele copilării. Am ales să fim fericite și lipsite de griji. A fost unul dintre puținele momente din viață mea când contam doar eu și CÂND M-AM ÎNTORS, cu atâtă naturalețe, LA COPILUL DIN MINE!

Teodora, prin firea ei veselă și optimistă, m-a ajutat din plin, oferindu-ne una alteia o minunată vacanță de două luni, plină de veselie, relaxare și purtări copilărești. Când m-am întors acasă și am fost la control medical, surpriza a fost uriașă atât pentru mine, dar mai ales pentru medici. Chistul se retrăsesese, ajungând la dimensiunea de doi centimetri și intrase în stare latentă. Bineînțeles, m-au întrebat, nedumeriți, ce am facut. Le-am spus că am fost două luni la mare, lucru care îmi era, de altfel, pe deplin interzis. Într-un final, au admis că este o revenire spectaculoasă și inexplorabilă din punctul lor de vedere. Mi-au oprit tratamentul și m-au chemat de nenumărate ori și drept „material didactic” pentru a prezenta cazul studenților. Văd că ești foarte mirat. Și eu am fost la fel, crede-mă!

Aaa... Mă întrebă cum de a fost posibil așa ceva? Norocul meu că această întrebare vine abia acum, căci mi-au trebuit mulți ani ca să înțeleg. Datorită dorinței mele de a fi fericită cu prietena mea, am ales cu sufletul și nu cu mintea. Așa că m-am comportat ca un om perfect sănătos, am fost

fericită, oferindu-mi un dar de iubire prin acea vacanță minunată. În consecință, am ales să mă întorc la copilărie, la acea stare lipsită de griji. Chiar dacă am făcut-o din reflex, atitudinea și bucuria au fost cele care m-au vindecat. Instinctiv, m-am întors la copilul meu interior, iubindu-l, aprobaându-l, răsfățându-l. Am experimentat, fără să-mi dau seama, cea mai minunată stare din ultimii ani, și anume IUBIREA DE SINE, CHEIE fermecată pe care am pierdut-o însă pentru mulți ani, tocmai acolo, în valurile încșumurate ale mării.

IUBIREA DE SINE? Ce vrei să spui cu asta? Nu am auzit niciodată vorbindu-se despre aceasta! Poți să-mi explici, te rog?

Cu placere, mai ales că întrebarea ta îmi arată că suntem pe drumul cel bun în călătoria noastră. Ei, dragul meu, așfă că aceasta este una dintre cele mai importante chei pe care trebuie să o păstrezi în rucsacul tău. Te rog mult, ia-o cu tine și, la momentul potrivit, dacă o să-ți dorești, te voi învăța să o folosești. Va fi unul dintre momentele care îți vor schimba definitiv viața. Și nu exagerez cu nimic atunci când fac această afirmație.

Între timp, așa cum îți spuneam, visul mamei devenise și visul meu. Începusem să-mi iubesc și eu viitoarea mea meserie. Așa că abia așteptam să ajung la catedră, în fața primilor elevi.

În următorul an, eram deja alături de ei, într-un mic sătuc săracăcios, uitat de lume și civilizație. Au urmat câțiva ani grei, dar plini de satisfacții. Deși trebuia să fac o navetă istovitoare, am redescoperit lângă elevii mei universul minunat al copilăriei. Fără să-mi dau seama, am devenit una de-alor. Învățam, ne jucam, râdeam și creșteam împreună. Eu îi ajutam să descopere lumea fascinantă a cărților, ei îmi împărtășeau experiențele, jocurile și căntecele lor. Mă întorsesem într-o lume în care fricile, orgoliile, invidiile și răutatea nu-și aveau locul. O lume de basm cu feti-frumoși și zânc în care toate visele erau realizabile.

Ce frumos! Chiar că mi s-a făcut dor de copilărie! Mi-ar plăcea să fiu din nou copil!

Și cine te împiedică?

Nu înțeleg! Cum adică? Nu te uiți la mine câtă ani am?

Ba da, dragul meu prieten, văd foarte bine, dar asta nu e relevant. Poți să o faci oricând. Nu uita că acum, în rucsacul tău, ai o cheie valoroasă.

Văd că ești plină de surprize. Hai să mergem mai departe! Sunt din ce în ce mai curios.

Da, din păcate, a trebuit să îñtrerup, la un moment dat, această frumoasă experiență. Din cauza condițiilor grele de navetă, a frigului și oboselii, starea mea de sănătate dădea semne de înrăutățire. Am fost nevoită să mă îndrept spre un alt serviciu care să-mi permită să am mai multă grija de sănătatea mea. Așa că, de atunci, mi-am desfășurat activitatea în multe alte domenii, însă niciunul dintre acestea nu mi-a mai oferit aceeași satisfacție. Eram ambicioasă, conștiincioasă, îmi îndeplineam cu seriozitate sarcinile la locul de muncă, dar vraja se rupsese. Devenisem din nou un adult plini de griji și complexe, torturat de frica de a nu dezamăgi.

În acești ani, am cunoscut un om minunat, pe nume Liviu, cu care, după multe greutăți și obstacole, m-am căsătorit. Credeam că viața mea va intra pe un făgăș normal.

Dar se pare că destinul îmi rezervase altceva. La câteva luni după căsătorie, am aflat că sunt însărcinată. Bucuria și emoția au fost imense. Urma să ne mutăm în casă nouă, cu planuri și speranțe mari, ca orice cuplu aflat la început de drum. Însă, ca o ironie a sortii, nu am apucat să ne bucurăm de prima seară împreună în noul nostru cămin. Soțul meu, care era ofițer de profesie, a primit ordin de detașare într-un alt oraș, la 300 de

kilometri depărtare. M-a ajutat să mut și ultimele lucruri, apoi, seara, cu inima strânsă de durere, m-a sărutat și a plecat la gară. Am plâns până dimineață, singură și speriată. Gândul la noua viață ce se înfiripa, la copilașul ce urma să vină m-a făcut să-mi ridic însă capul, hotărându-mă să fiu puternică. A urmat o iarnă cumplită, cu geruri mari și viscole aspre. Astă nu ne-a oprit nici pe mine, nici pe soțul meu să ne continuăm frumoasa poveste de iubire. Săptămânal, el înfrunta vitregia iernii, venind să mă vadă.

De ziua lui, am hotărât să îi fac și eu o surpriză și, încărcată cu tort și bagaje, am plecat la el. Nu are rost să-ți povestesc cât de greu a fost drumul! Dar iubirea noastră era mai presus de toate, iar gândul că vom fi împreună îmi dădea puteri. După câteva zile minunate, am decis că, indiferent ce s-ar întâmpla, nu mai stăm despărțiti. Soțul meu a mers la unitatea unde era detașat și a depus cerere pentru concediu de odihnă. Am plecat acasă cu fericirea că, în sfârșit, suntem împreună în noul nostru cămin! Însă bucuria ne era umbrată de gândul că acele săptămâni vor trece ca un vis și noi vom fi nevoiți să ne despărțim din nou.

Oooh! Acum când începusem și eu să mă bucur pentru tine! Și ce-ai făcut? Cum ai ieșit din această situație?

Ce puteam face? Am hotărât că era cazul să continui lupta. De data aceasta, pentru mine, pentru soțul meu și pentru viitorul nostru copil. Mi-am adunat toate actele medicale și am început să scriu petiții: la minister, la președinție... Era greu în acea vreme, căci rigorile militare erau deosebit de stricte, însă eu aveam speranță. Iubirea îmi dădea aripi și, până la urmă, m-a ajutat să reușesc. La scurt timp, am primit o adresă prin care eram anunțați că Liviu era detașat la unitatea din orașul nostru. Câtă fericire! Simțeam că, de acum, lumea ne aparține, iar soarele a ieșit iarăși pe strada noastră!

Însă bucuria avea să fie de scurtă durată. După câteva luni, când burtica mea crescuse, iar pruncul dădea semne că abia așteaptă să ne